

เพราะบารมีหลวงพ่อ

สุวรรณ ภมรสุพรวิจิต

R20030

เรื่องราวที่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องจริงที่ข้าพเจ้าประสบพบด้วยตนเอง ข้าพเจ้าเป็นชาวอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก เมื่อประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๔๕ พ่อสามีของข้าพเจ้าล้มป่วย ต้องเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลเอกชนในอำเภอแม่สอด เข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาลอยู่ ๒ ครั้ง จนกระทั่งหมอบอกว่าต้องส่งตัวไปรักษาที่กรุงเทพฯ เพราะในตอนนั้นมีเลือดออกในกระเพาะมาก อีกทั้งยังมีโรคประจำตัวคือโรคความดันโลหิตสูง โรคเบาหวาน โรคเส้นเลือดหัวใจตีบ เวลานั้นหมอได้บอกกับน้องสามีของข้าพเจ้าว่า ถ้าเดินทางโดยรถยนต์อาจไม่ทันการณ์ และจะเสี่ยงอันตรายต่อชีวิตมาก หมอแนะนำให้เดินทางโดยเครื่องบิน ในสถานการณ์เช่นนั้น น้องสามีของข้าพเจ้าได้ตัดสินใจปฏิบัติตามคำแนะนำของหมอ

ซึ่งในตอนนั้นน้องสามีข้าพเจ้ายังไม่ได้บอกกล่าวปรึกษาหารือญาติพี่น้อง ข้าพเจ้ามารู้ในตอนหัวค่ำว่าได้มีการเหมาเครื่องบินส่วนตัว พร้อมหมอ ๑ คน จากกรุงเทพฯ มารับตัวคนไข้ ซึ่งจะมาถึงสนามบินแม่สอดประมาณสี่ทุ่ม ไปถึงโรงพยาบาลที่กรุงเทพฯ ประมาณเที่ยงคืน โดยค่าเครื่องบินประมาณ ๓๒๐,๐๐๐ บาท ในขณะนั้นข้าพเจ้ากังวลใจเป็นอย่างมาก เกี่ยวกับค่ารักษาและค่าเครื่องบิน เพราะมันเป็นเงินจำนวนมากสำหรับข้าพเจ้า บวกกับช่วงเวลานั้นการค้าที่ข้าพเจ้าดำเนินการอยู่ก็ซบเซาลง เนื่องจากพม่าปิดชายแดน และข้าพเจ้าก็ค้าขายอยู่บริเวณชายแดน ทำให้นักท่องเที่ยวไม่ค่อยมาเที่ยว รายได้ของข้าพเจ้าไม่ค่อยดี และตอนนั้นหมอใน

โรงพยาบาลที่กรุงเทพฯ ได้บอกว่าต้องนำตัวผู้ป่วยเข้าผ่าตัด ซึ่งต้องใช้ค่ารักษาพยาบาลร่วมล้าน ทำให้ข้าพเจ้ากลัวใจเกี่ยวกับค่ารักษาพยาบาลเป็นอย่างมาก และสามีของข้าพเจ้าก็เป็นลูกชายคนโต ข้าพเจ้ายังปล่อยวางไม่เป็น ยังไม่รู้จักหลวงพ่อจรรย์ ยังไม่รู้จักไห้วพระ ข้าพเจ้าคิดมากจนล้มป่วยไปอีกคน

ข้าพเจ้าป่วยหนักจากอาการเครียด ต้องเข้ารับรักษาตัวในโรงพยาบาลประจำอำเภออยู่ ๑๔ วัน หมอบอกข้าพเจ้ามีอาการโรคประสาทในระยะเริ่มต้น ในตอนนั้นข้าพเจ้าไม่รู้จะพึ่งใคร ข้าพเจ้ารู้สึกหมดหวังต่อปัญหาต่างๆที่เข้ามา รุมเร้า ป้าของข้าพเจ้าแนะนำให้ข้าพเจ้าไปนครปฐม ไปหาอากง ๘ ทิศ เพื่อรักษาทางไสยศาสตร์ แต่อาการของข้าพเจ้าก็ยังไม่ดีขึ้น ข้าพเจ้ากลับถึงบ้านข้าพเจ้าก็นึกขึ้นได้ว่า ข้าพเจ้าเคยอ่านหนังสือกฎแห่งกรรมของหลวงพ่อจรรย์ ซึ่งก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าก็ไม่เคยรู้จักหลวงพ่อก่อนเลย นึกได้ว่าหลวงพ่อบอกว่า ถ้าดวงไม่ดีให้สวดอิติปิโสเท่าอายุบวก ๑ แล้วจะหาย ข้าพเจ้าจึงขึ้นไปยังห้องพระชั้นบน พยายามรวบรวมแรงที่มีเหลืออยู่ในร่างกายทั้งหมดจุกจุก ตั้งจิตอธิษฐานถึงหลวงพ่อจรรย์ว่า “หลวงพ่ोज้าข้า ลูกเกิดมาชาตินี้ ลูกไม่เคยรู้จักหลวงพ่อจรรย์เลย ลูกไม่เคยรู้ว่าหลวงพ่อจรรย์อยู่ที่ไหน วัดอัมพวันอยู่ที่ไหน แต่ลูกเคยซื้อหนังสือของหลวงพ่อก่อนมาอ่าน ลูกไม่ได้ลบหลู่หลวงพ่อก่อน ถ้าหลวงพ่อก็คือสิทธิ์จริง และลูกมีบุญมีวาสนา ขอหลวงพ่อก่อนช่วยแผ่เมตตาให้อาการของลูกดีขึ้นภายใน ๓ วันด้วยเถิด ถ้าลูกหาย ลูกจะเดินทางไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน และจะสวดมนต์ไห้วพระตลอดชีวิตทุกวัน” เพราะก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าไม่เคยสวดมนต์เลย เดินผ่านห้องพระข้าพเจ้าก็เพียงพนมมือขึ้นไห้ว หลังจากนั้น ๓ วันเหมือนเกิดปาฏิหาริย์ขึ้นกับข้าพเจ้า อาการป่วยเรื้อรังที่เป็นมาร่วมเดือนค่อย ๆ ดีขึ้นตามลำดับ พออาการของข้าพเจ้าดีขึ้น ข้าพเจ้าก็เริ่มสวดมนต์ สวดพุทธรุคุณ

ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากา ด้วยความที่เรียนมาน้อย เรียนจบชั้น ป.๔ ทำให้ข้าพเจ้าต้องใช้เวลาสะกดบทสวดมนต์อยู่พักใหญ่เลยทีเดียว

เมื่ออย่างเข้าต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเดินทางไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ข้าพเจ้าไปถึงวัดอัมพวันเป็นครั้งแรก ข้าพเจ้ายังไม่รู้จักใครเลย ข้าพเจ้าได้กราบรูปหลวงปู่ แล้วตั้งจิตอธิษฐานว่า “หลวงปู่เจ้าข้า ลูกได้มาปฏิบัติธรรมตามสั่งจะวาจาที่ลูกได้กล่าวอ้างไว้แล้ว บัดนี้ลูกหายแล้ว ขอหลวงปู่ได้รับรู้การมาปฏิบัติธรรมครั้งนี้ของลูกด้วย” หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้ลงทะเบียนเข้าปฏิบัติ กรรมฐาน ๓ วัน ข้าพเจ้าซาบซึ้งใจมากกับการสวดมนต์ทำวัตรเช้า-เย็น น้ำตาของข้าพเจ้าไหลออกมาอย่างไม่มีสาเหตุ เมื่อครบกำหนดเข้าปฏิบัติกรรมฐาน ๓ วัน ข้าพเจ้าได้กลับไปที่ถูกใจของหลวงปู่อีกครั้ง ครั่งนี้ข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้พบหลวงปู่ ข้าพเจ้านำปัจจัยใส่ซองใส่ลงในบาตร หน้าของข้าพเจ้าเขียนไว้ว่า “ถ้าลูกมีบุญมีวาสนา ขอลูกได้กลับมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันอีก และให้ลูกได้มีโอกาสชมบารมีหลวงปู่เถิด”

หลังจากนั้นไม่นาน ข้าพเจ้าก็ได้กลับไปปฏิบัติ กรรมฐานที่วัดอัมพวันอีกครั้ง ครั่งนี้ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ชมบารมีหลวงปู่ ข้าพเจ้ารู้สึกปลื้มปีติเป็นอย่างยิ่ง การกลับมาปฏิบัติธรรมครั้งที่ ๒ ของข้าพเจ้านี้ ได้เกิดสติปัญญาแก่ข้าพเจ้าอย่างยิ่ง ธรรมะได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าจากคน ใจร้อนราวเปลวไฟกลับเป็นคนใจเย็น จากที่เคยชอบด่าสามีกลับกลายเป็นรู้จักให้เกียรติกันมากขึ้น ถึงแม้จะไม่อาจเปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ แต่อย่างน้อยข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าคุณเองเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

เมื่อออกจากกรรมฐานในครั้งนั้น ข้าพเจ้าได้กลับไปบ้าน นำดอกมะลิใส่ น้ำอบมารดมมือขอขมาสามี ขอโหสิกรรมในสิ่งต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินทั้งทางวาจา กาย ใจ สร้างความประหลาดใจให้แก่สามีของข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก สามีของข้าพเจ้า

ถามว่าใครสอนมา ข้าพเจ้าบอกว่าจากที่ข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะเกิดสติเกิดปัญญา รู้ว่าสิ่งต่างๆที่ข้าพเจ้าเคยทำลงไปมันเป็นบาป หลังจากวันนั้นข้าพเจ้าก็ได้มีโอกาสไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันเรื่อยมา และได้พบบุตรสาวทั้งสองคนไปปฏิบัติกรรมฐานด้วยจนปัจจุบันข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติกรรมฐานถึง ๑๖ ครั้งแล้ว ข้าพเจ้าอยากบอกว่ากรรมฐานเปลี่ยนแปลงคนให้ได้ดี ความดีทั้งหมดข้าพเจ้าขอยกให้หลวงพ่ोजรัญแห่งวัดอัมพวัน ที่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้า ให้รู้จักสวดมนต์ รู้จักใจเย็น รู้จักปล่อยวาง ข้าพเจ้าจะตั้งใจทำความดีตามที่หลวงพ่อสอนทุกประการ

สุดท้ายนี้ ลูกขออน้อมจิตกราบแทบเท้าหลวงพ่อ ขอพระเดชพระคุณหลวงพ่อมิ สุขภาพพลานามัยแข็งแรง ปราศจากโรคพยาธิ อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของลูก ๆ ทุกคนตลอดไป